

„Kaj pa nosi Potokarjev Janezek iz Vranšice?“ Na upognjenem hrbtišči mu tiči majhen, a zanj dovolj velik koš, ki mu je na skoraj uro dolgem potu gotovo precej preglavice delal. Kebre nosi, poln koš kebrov! Pa še „mrtli so mrtli!“ To je tudi še kaj vredno. Obema je obraz veder: Janezku in učitelju!

Uni pa nosi bisago, ki mu opleta s polnima koncema spredaj in zadaj po nogah, da mu ovira vsak korak. Vender je tudi njemu obličje jasno, vsaj ve, da za 8 l kebrov, bo že nekaj plačila.

Zopet ta deklica pa skrbno tišči pokrivačo na lonec in mi vesela pripoveduje, da je tudi prinesla kebrov, pa da naj pazim, da mi jih kaj ne uide, ker njej jih je že nekaj sfrčalo. Odkrijem lonec in notri je lazilo prav živo še pest kebrov — — — vsi drugi pa so bili srečno ušli skozi luknjico, katero je nesrečni pisker imel. Veseli deklinčin obraz pa se je mahoma spremenil in ustnice so se nabirale v jok, dokler je nisem potolažil, da jej plačam kebre, kot da jih je prinesla poln lonec.

Tu pa je prišla deklica, ki ni več učenka, ter prinesla kake 2 l kebrov. „Kaj pa češ za nje?“ „Ja — koker jih družim pvačujete, za vsaega kebra n krajcar.“ „Kdo pa ti je dejal, da jih po krajcarji plačujem?“ „Adamovčev voča.“ „Vidiš, ljuba moja, to bi bilo vender nekoliko predrago, ker po tej ceni bi jaz sam rad kebre prodajal; pa če hočeš krajcar za-nje, ti ga dam, če ne jih pa seboj vzemi.“ „No — — bom pa raj krajcar vzeva“ — — in kupčija je bila sklenjena, v srci pa je bila deklica gotovo trdno prepričana, da bodem imel jaz najmanj stokratni dobiček pri njih.

Kaj li Brnikov Joža vozi? Tako zadovoljno peha majhno samokolnico pred seboj, oči pa — — že po rojstvu velike! — — ima kar izbuljene, in od samega veselja pozabil je usta zapreti, da se mu sline po bradi cede. Zares — — pripeljal je polno „šajtrgo mrtlih kebrov!“

Pri kosilu sem bil. Nekdo potrka in skozi duri se prikaže dečkov obraz. „Kebre sem pernesu“ bil je pomenljivi pozdrav, ki me je opominjal na mojo dolžnost. „Saj res, juha je vroča in lahko počaka, pa dajva kebre prej pospraviti“, in šel sem venkaj, za menoj pa se je vsipala množica besedij nevoljne mi „boljše polovice“. **Fran Črnagoj.**

(Konec prih.)

Književnost.

Zakaj? — Zato! — Zbirka pravljic, pripovedek in legend za šolo in dom. Nabral in izdal Anton Brezovnik, učitelj. Založil Janez Giontini. Cena kart. iztisa 30 kr., po pošti 33 kr. — Lična knjiga se po svoji zanimivi vsebini priporoča za šolo in dom.

Glasbena Matica je izdala in založila letos sledeče zборе: Ljubica. Mešan zbor. Besede spisal Josip Pagliaruzzi-Krilan, uglašbil Anton Förster. Op. 44. Cena: partitura

s štirimi glasovi à 80 kr.; posamezni glasovi à 10 kr. Pesem se priporoča sama, ker se je z najboljšim uspehom pela pri koncertih naše dične „Glasbene Matice“. Sedem moških zborov, uglasbil P. Hugolin Sattner in sicer. 1.) Zjasni zvezde mu temne! 2.) Kakor nekdanj. (Čveterospev.) 3.) Pogled v nedolžno okó. (Čveterospev.) 4.) Za boj med bojni grom! 5.) Zdravica. 6.) Veseli zbor. 7.) Na planine. Cena: partitura s štirimi glasovi à 1 gld. 20 kr.; posamezni glasovi à 10 kr. — Vse te pesmi so prav dobro došle našim čitalniškim pevskim zborom.

„Planinski vestnik“. — Zopet nov list! Izdaja ga „Slovensko planinsko društvo“. Donašal bo društvene in domače planinoslovne novice, pa tudi životopise znamenitih slovenskih hribolazcev iz prejšnjih časov, n. pr. našega Valentina Staniča in drugih. Naročnina za nečlane znaša 2 gld. na leto.

„Matica Slovenska“ je razposlala knjige za l. 1894. — Knjige so štiri: 1.) Letopis za l. 1894. Uredil Anton Bartel. Str. 420. — 2.) Zgodovina slovenskega slovstva. I. del. Spisal dr. Karol Glaser. Str. 430. — 3.) Doneski k zgodovini Škofje Loke in nje okolice. Spisal dr. Fr. Kos, c. kr. profesor v Gorici. Str. 370. — 4.) Knezova knjižnica. I. del. Str. 196. Zadnja knjiga prinaša sliko in životopis ustanovitelja knjižnice, g. Ant. Kneza, povest „Gospod Lisec“, katero je spisal dr. Fr. Detela, in povest v verzih „Ženitev Ferdulfa vojvode furlanskega“, katero je zložil Bogdan Vened. „Matica“ je lahko ponosna na ta krasni književni dar narodu slovenskemu. — Učiteljev s Kranjskega je vpisanih v Sl. M. 81, učiteljic 10 in 29 šolskih knjižnic. To je sicer lepo število, čeprav med udi izmed učiteljstva še marsikoga pogrešamo.

Das Wissen der Volksschule. Ein Handbuch für den Volksschulunterricht für Lehrer, Eltern, Erzieher und für den Selbstunterricht. Nach dem Lehrplane für fünfclassige Volksschulen in Niederösterreich und auf Grundlage der vorhandenen Detaillehrpläne des Bezirksschulrathes der Stadt Wien bearbeitet von Josef Stegbauer, Volksschullehrer. Wien, 1895. Im Selbstverlage des Verfassers, IV. Favoritenstrasse 21. Izhaja v snopičih vel. 8° str. 40 po 36 kr. vsacega 10., 20. in 30. dné v mesecu. Vseh snopičev bode okolo 30. Dosedaj so izšli štirji snopiči. Prepričali smo se iz njih, da knjiga popolnoma zasluži zgoraj omenjeni naslov. Po njeni vsebini bi jo imenovali tudi lahko „Vademecum“ ljudskega učitelja; zato jo tudi slovenskemu učiteljstvu kar najtopleje priporočamo. Ob priliki o tem izvrstnem delu še kaj več.

Naši dopisi.

Z Jesenic na Gorenjskem. (Karol Bernard †.) Neusmiljeno je v preteklem letu kosila med našimi vrstami smrtna kosa. Z boljšimi nadami smo komaj prestopili prag novega leta, zapustil si nas zopet Ti, predragi Karol. Legel si k stalnemu počitku; lahka Ti bodi zemlja domača!

Rodil se je 1851. leta v Bohinjski Bistrici. Po dokončanih ljudskih šolah ustopil v gimnazij, in iz šestega razreda v ljubljansko pripravnico, posvetivši se učiteljskemu stanu, kateri je nastopil 1874. leta. Služboval je v Begunjah na Notranjskem, v Škofji Loki, v svojem rodnem kraju Bohinjski Bistrici in zadnjih šest let na Jesenicah.

Kakó je bil tod in pri svojih tovariših priljubljen, kazal je najlepše njegov veličasten pogreh. Kljub preslabemu vreminu zbralo se je poleg ogromne množice ljudstva in solarjev nad 30 gld. tovarišic in gg. tovarišev. Kdor ga je poznal, ni mu mogel odreči zadnje časti. Veren tovariš, vnet narodnjak pridobil si je že v Škofji Loki zaupanje učiteljstva, katero ga je izvolilo svojim zastopnikom v c. kr. okrajni šolski svet. Enako zaupanje mu je skazalo učiteljstvo radovljiškega okraja, a radi bolehnosti moral se je odpovedati častnej službi. Lotila se ga je namreč naša največja sovražnica, neozdravljiva